

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקכח

ערב ש"ק פ' דברים, שבת חזון, ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

אופן הסברות על השינויים שבין הבבלי לירושלמי

בקשר עם המנהג לערוך סיומי מסכתות בימים אלו הבאנו צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום שערך על מס' עירובין בהתוועדות יו"ד שבט ה'תשד"מ (נדפסה ב'התוועדויות' תשד"מ ח"ב ע' 916)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. נהוג גם לערוך סיום מסכת ביום ההילולא (ומפני קוצר הזמן – עכ"פ בקיצור). מסכתות הש"ס ששים הם – ששים המה מלכות, אלו ששים מסכתות". ומכיון שבשנה שעברה נערך סיום על מסכת שבת (בביאור החילוקים שבין הבבלי לירושלמי), מכיון שע"פ סדר מסכתות הש"ס לאחר מסכת שבת מקומה של מסכת עירובין. ובודאי יתן הקב"ה אריכות ימים ושנים טובות – כך שיוכלו לערוך סיומים על כל מסכתות הש"ס, מתוך בריאות, שמחה וטוב לבב. ואע"פ שכבר נערך סיום על מסכת עירובין, וכבר נדפס (לקו"ש חי"א ע' סג ואילך) – יתבארו עתה פרטים אחרים באופן אחר, ובעיקר – ביאור החילוקים שבין הבבלי לירושלמי. ובזה גופא (החילוק שבין הבבלי לירושלמי) – בהתאם לחילוק הכללי שבין הבבלי לירושלמי הנובע מכך שחתימת תלמוד ירושלמי (ע"ר ר' יוחנן) – היתה מאה שנה לערך לפני חתימת תלמוד בבלי (ע"י רב אשי ורבינא (ב"מ פו, רע"א)), כלומר, שתלמוד בבלי הוא "בתראי" ביחס לתלמוד ירושלמי – "קמאי" (ולכן הלכה כבבלי – הלכה כבתראי). ומזה נובע החילוק הכללי באופן הלימוד דבבלי לירושלמי – לימוד באופן כללי (ירושלמי, "קמאי"), בהשוואה ללימוד באופן מפורט יותר (בבלי, "בתראי"), כדלקמן. וכמדובר כמ"פ שכאשר מבארים את השינוי שבין הבבלי לירושלמי ע"פ סברות מסוימות – יש מקום לשקו"ט אם זוהי סברא נכונה המתאימה בזה, משא"כ כאשר מבארים את השינוי שבין הבבלי לירושלמי ע"פ סברא כללית ויסודית הנובעת ממצאות קיימת (שלא שייך בזה מחלוקת) – שהבבלי הוא "בתראי" ביחס לירושלמי ("קמאי").

בראש העמוד כתב כ"ק אד"ש מה"מ למניחי השיחה:
הוגה ותוקן רק מקצת. [וציין ל]לקו"ש חי"ז ע' 380.

ראיית בית המקדש בשבת זו ופעולתה

אע"פ שבעיני בשר לא רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאו"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' – אכל האם בגלל שהסוסים הם סוסים – המלאכים אינם מלאכים!?! • וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר • עי"ז שכאו"א לוקח את הנתנית כח מכך שמראים לו את "המקדש דלעתיד", ומוריד א"ז לפועל בעבודתו עוד בימי הגלות האחרונים – הרי זה ממחר יותר את גילוי הגאולה השלימה • משיחת ש"פ דברים, שבת חזון, ה'תש"מ – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

שעי"ז יפתח את הדרך⁴ – אבל אח"כ ע"י הנביא מראים את בית המקדש "לכאו"א". ומה מראים "לכאו"א" – לא את ביהמ"ק שמישיח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו – לשון עתיד [או (בלשון הרמב"ם⁵) "ובנה מקדש במקומו", שגם "ובנה" הוא בלשון עתיד] – אלא⁶ את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל"⁷, ה"מקדש אד"

א. בענין שבת חזון ישנו דבר נפלא: מובא בשם ר' לוי יצחק מברדיטשוב¹ [. .] ש"שבת חזון" הוא מלשון מחזה, שבשבת זו מראים "לכאו"א המקדש דלעתיד". הביאור בזה בפרטיות: "המקדש דלעתיד" שמראים בשבת חזון, מראים לא רק לישיעי הנביא² או לשאר הנביאים – אלא גם "לכאו"א" מישראל.

בתחילה אכן הראו אותו לנביא³, בכדי נעתק באוה"ת נ"ך כרך ב' ע' א'צז – בשוה"ג. דהרי השבת נק' ע"ש "חזון ישעיהו" – אף שהראו אותו ליחזקאל כהערה הבאה. היינו ליחזקאל – ראה יחזקאל סימן א' ואילך. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ד.

(4) ראה סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב. (5) הל' מלכים ספי"א.

(6) ראה אוה"ת שם (בהמשל) "עשה לו לבוש שלישי כו". וראה לקו"ש חכ"ט ע' 22 והערה 42. ואף דשם מבואר שהוא "בנינא דקוב"ה" – ראה לקמן ס"ב ובהנסמן שם בהערה 9. (7) פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ובכ"מ.

כוננו ידיך⁸:

למרות שביהמ"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר – כמוכן מכך שמשח יהי נבחר המיין האנושי⁹, בחי' היחידה¹⁰, ואחר-כך יתוספו בו כל העליות ד"הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", "וילחם מלחמת ה"⁵ – וינצח, אתכפיא ואתהפכא, ולאחרי כל זה יהי "בנה מקדש במקומו" – א"כ הרי מובן גודל העילוי שיהי' בבית המקדש שיבנה משיח

– אעפ"כ מראים "לכאו"א" בשבת חזון לא את ביהמ"ק שיבנה משיח אלא את ביהמ"ק הבנוי של הקב"ה, "מקדש אדני-כוננו ידיך", שבת מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח.

ב. והכוונה בזה שמראים זאת "לכאו"א" כאן למטה, הוא כדי לעורר אותו שיעסוק "בקב שלו"¹¹ בבניית בית המקדש, שאז ישנם ב' המעלות – הן את ביהמ"ק שבנוי מלמעלה של הקב"ה והן את עבודתו למטה.

ע"ד התיווך בין מאמרי חז"ל האומרים שמשח יבנה את ביהמ"ק לבין מאמרי חז"ל האומרים שביהמ"ק "יגלה ויבוא משמים (בנוי ומשוכלל)" – שלכאורה זו סתירה –

כמדובר פעם בארוכה¹², שבבית המקדש דלעתיד יהיו ב' המעלות – הן המעלה שמשח יבנה, והן המעלה ש"יגלה ויבוא משמים".

ג. וזה קשור גם להמדובר לעיל¹³, שכל

(8) בשלח טו, יז.

(9) ע"ד לשון הרמב"ם בנוגע למשה (פיהמ"ש שנהדרין פ' חלק יסוד השביעי – תרגום קאפח).

(10) סה"מ תרצ"ט ע' 207 בשם הרמ"ז.

(11) ראה ב"מ לח, א.

(12) שיחת מוצש"ק מטו"מ תשל"ט – לקו"ש ח"ח ע' 418 ואילך (וראה גם בהערות). ועוד.

(13) ס"ח בהשיחה (שיחות קודש תשמ"ח ע' 726). וראה לקו"ש חכ"ט ע' 12 ואילך.

ענין הגלות הוא "על מנת"¹⁴ שתבוא הגאולה, ובעיקר יש להדגיש זאת בשבת שקודם תשעה באב, כיון שאז ניכרת עוד יותר ירידת הגלות.

ונקודה זו היא בהדגשה יתירה בענין דשבת חזון, השבת שלפני תשעה באב, שאז מראים כאן למטה בזמן הגלות "לכאו"א המקדש דלעתיד".

שזה מגלה יותר בבהירות שכל כוונת הירידה בגלות היא – הגאולה ובית המקדש שיהי' אז,

שלא מראים לכאו"א, למטה בזמן הגלות, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שאז התכלית דירידת הגלות – את "המקדש דלעתיד".

ומראים לו זאת בכוונה כדי שזה יפעל על המעשה והעבודה בפועל שלו, כנ"ל (ס"ב).

ד. ואע"פ שבעיני בשר לא רואים (עכ"פ – כו"כ אינם רואים) את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאו"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' –

אבל (כהסיפור הידוע¹⁵) האם בגלל שהסוסים הם סוסים – המלאכים אינם מלאכים!?

– האם בגלל שהנפש הבהמית שלו והעיני בשר שלו (שהנפש הבהמית פועלת עליהם), אינם רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לו – לא רואה זאת ה"יחידה" שלו!?

וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר¹⁶.

ה. והמעשה הוא העיקר:

כמדובר לעיל, זה מה שמראים בשבת חזון

(14) ראה הנסמן בהערה 17.

(15) ראה הוספה לסה"מ תרפ"ח ע' רא ואילך. ס' השיחות תש"א ע' 130.

(16) וראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 24 ואילך.

מחכים שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי"?!...

כמדובר כו"כ פעמים, שסיימו כבר כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – כבר "הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כתיבה סגורה ונתנו התיבה והמפתח לכל יהודי,

הדבר היחיד שאליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי"?!...

ועל ידי זה הוא פועל שמשח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת, ולוקח את כולם בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לביהמ"ק השלישי, ועוד בשבת חזון זה – זוכים ל"ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב נדחה) ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

מוכרח, שכבר ישנו משיח במצב שיכול לגאול את ישראל מיד

ובפרט בעמדנו בשבת תשעה באב לאחרי חצות היום, הזמן דלידת משיח – הרי זה הזמן בדיוק ש"מזלו גובר", המזל דמשיח* הוא בהתגברות, ובאופן ד(מזל מלשון) "ונוזלים", שזה נוזל ונמשך למטה, לכל ישראל (ובפרט לכאו"א מהם בניצוץ משיח שבכאו"א).

(* שישנו בכל דור דוד, ולא עוד, אלא שהוא כבר במצב שראוי לגאול תומ"י (מבלי עיכוב חבישת נגע אחד כבגמרא) את ישראל ("הוגה בתורה ועוסק במצוות וכו'" – רמב"ם הל' מלכים ספי"א). דמכיון שפס"ד ברור דכשישראל עושין תשובה מיד הן נגאלין – הרי מוכרח, שכבר ישנו (עוד לפני עשיית תשובה) משיח במצב כזה, שכשישראל עושין תשובה יגאל אותם מיד.)

(משיחות ש"פ דברים תשעה באב נדחה) ה'תשמ"ח - מוגה, תרגום מאידית)

הגוף נמצא כבר עכשיו במצב של גאולה

ישנו פתגם מכ"ק מו"ח אדמו"ר (סה"מ קונטרסים ח"א ע' 350), שהנשמות לכתחלה לא הלכו לגלות, אלא רק הגופים – והרי כל אחד מבין, אפילו שוטה גמור, שהעיקר הם המשך בסוף עמוד 12

[. .] אם הדברים אמורים בנוגע לכל הבתי כנסיות ובתי מדרשות, עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבית הכנסת ובית המדרש זה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, היכן שעבד את עבודתו בתומ"צ והנהיג את צאן מרעיתו במשך עשר שנים – הרי זה דבר הברור שלא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים ולומדי התורה בביהכ"ס וביהמ"ד זה, ולא רק את התומ"צ וכל הענינים שכ"ק מו"ח אדמו"ר פעל, ולא רק את ספרי התורה וכו' – אלא גם את עצם הבנין של האבנים, עצים ועפר עם ה"עזרת נשים" וכל הענינים שנמצאים שם וכו' – יקחו יחד לארץ ישראל, לירושלים על הר הבית!

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לע"פ **אורי אהרן יואל** בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור הבא – "ניצוצות של משיח" – מוקדש לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ד **ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשך מעמוד 13:

עניני הנשמה; והיות שהנשמה איננה בגלות, מובן, שסוכ"ס היא תפעול גם על הגוף – שגם הוא יהי' במצב של גאולה, וכיון ש"כל העומד לינתן כנתון דמי" (ראה ב"ב עו, ב. וועוד), במילא הגוף נמצא כבר **עכשיו** במצב של גאולה!
(תרגום חפשי משיחת ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה), ה'תשל"א - בלתי מוגה)

אילו ראה את המקדש בעיניו...

מצד הענין ד"מעלין בקודש", הרי, ראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון השתא היא באופן נעלה יותר מראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון דשנה שעבר, ועאכו"כ לגבי השנים שלפנ"ז, וכן הלאה, עד לשבת חזון **הראשון** שבו הראו את המקדש דלעתיד, מיד לאחרי החורבן, שמזה מובן גודל העילוי דראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון זה.

וע"י ההתבוננות המתאימה בכל האמור – בודאי יתוסף בכל פרטי העבודה ד"ועשו לי מקדש" ביתר שאת וביתר עוז, בחיות מחודשת, וכן חידוש כפשוטו ממש, עד לעילוי והוספה **שבאין-ערוך לגמרי**, כפי שהי' ניתוסף אצלו אילו ראה את המקדש דלעתיד **בעיניו ממש!**

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

"לכאו"א המקדש דלעתיד" – הוא בכדי שזה יפעל בעבודתו,

ועי"ז שהוא רואה בשבת חזון את ביהמ"ק בנוי, הוא מבין שכל הגלות היא רק "על מנת שיבוא ארי' ויבנה אריאל"¹⁷,

במילא זה פועל עליו שיוסיף עוד בעבודתו כדי להביא לידי גילוי את הכוונה שבגלות – ה"יבוא ארי' ויבנה אריאל".

ובפרט שמראים לו זאת ברגע הראשון שבשבת חזון – כמובן מכך שתיכף לאחרי הרגע הראשון של השבת היא נקראת שבת **חזון**, כפי שרואים בפשטות: כאשר שואלים מישהו מיד ברגע הראשון של השבת: איזו שבת זו, ובמה היא שונה משאר שבתות השנה? – הוא יאמר שזוהי שבת חזון.

ומזה מובן, שגם הנקודה של שבת חזון – שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" – ישנה כבר ברגע הראשון של שבת זו.

ובפרט כשעומדים כבר עתה לאחרי קריאת התורה וקריאת ההפטורה של פ' חזון עם ברכה לפני' ולאחרי', ובפרט כשעומדים בזמן דרעוא דרעוין –

אזי ישנה נתינת כח הרבה יותר חזקה, אשר מה שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת זו – יפעל וישפיע על כאו"א במעשה בפועל, מיד בשבת זו.

וגם ישפיע, שיקחו משבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל בימים הבאים.

וכאשר מקבלים החלטה טובה, אזי כיון שנמצאים כבר קרוב להגאולה – הקב"ה מצרפה ("שטעלט צו") מיד למעשה, "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה"¹⁸, שאזי ישנם שתי המעלות, הן המעלה דמחשבה והן המעלה דמעשה.

(17) ל' חז"ל – ילקו"ש ירמי' בתחלת רמז נטר.

(18) קידושין מ, א. וראה סה"מ תש"ב ע' 87.

ו. ולזה ניתוספה עוד נקודה:

שבת זו נקראת שבת חזון על שם ההפטורה ד"חזון ישעיהו", ש"חזון" הוא תרגום של ראי'.

ומכך גם יוצא, שמה שמראים בשבת חזון "לכאו"א המקדש דלעתיד", כמשמעות השם של שבת זו "שבת חזון" מלשון מחזה – הרי זה קשור גם לענין הראי', כפי שזה בלשון התרגום – "חזון" מלשון מחזה.

והביאור בזה:

כאשר אומרים שהמילה "חזון" היא תרגום של ראי', אין זה ח"ו לגרועותא אלא למעלותא:

זה מראה ומגלה את העילוי דאתהפכא על אתכפיא, העילוי ד"לבנים" על "אבנים", כמבואר בתו"א פ' משפטים¹⁹ עה"פ²⁰ "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר".

ובפרט בנוגע לתרגום בלשון ארמי (ש"חזון" הוא תרגום של ראי' בלשון ארמי): "ארמי" הוא ענין של רמאות, כמובא בזהר²¹ בנוגע ליונה הנביא (שקשור ליוהכ"פ), ש"יונה" הוא מלשון אונאה.

והרי זהו התוכן של כל העולם – שהוא רמאות ("נארעריי") ואחיות עינים – מה שהאדם רואה בעולם הוא דבר מרומה – ואמיתית המציאות של העולם היא "על מנת ענין אחר, ע"ד מה שהגמרא אומרת²² שכל המציאות דבריאת העולמות היתה על מנת שבני ישראל יקבלו את התורה.

ז. ועפ"ז מובן העילוי דשבת חזון:

(19) עז, ג ואילך. עח, רע"ג.

(20) משפטים כד, י.

(21) ח"ב קצט, א. וראה אוה"ת שה"ש כרך ב ס"ע

תקלב ואילך.

(22) שבת פח, א.

ללא הבט על-כך שנמצאים אנו בגלות בכלל, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שזוהי הדרגא הכי תחתונה ד"ארמי", של רמאות, כיון שהמציאות האמיתית של הגלות אינה הגלות עצמה אלא "על מנת" שתבוא הגאולה –

אזי בדרגא זו התחתונה גופא, ב"ארמי", נפעל הענין דשבת חזון, שהוא התרגום ארמי של רא' – שמראים לו את "המקדש דלעתיד",

אשר זוהי תכלית השלימות ד"ותהי' להם הלבנה לאבן"²³, שמתרגום ובפרט מתרגום ארמי, עושים ענין בקדושה, עד לענין שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד".

ובעבודת האדם:

הרא' של "המקדש דלעתיד" שישנה אצל כאו"א בשבת חזון – צריכה לפעול עליו לא רק בעבודתו בתומ"צ ובתפלה וכו', שאלו הם ענינים בבחי' לשון הקודש – אלא לפעול עליו גם בעניני העולם שלו, באכילה ושת' ושאר עניניו – שגם הם יהיו חדורים בראיית "המקדש דלעתיד".

ח. ועי"ז שכאו"א לוקח את הנתנית חכ מכ שמראים לו את "המקדש דלעתיד", ומוריד א"ז לפועל בעבודתו עוד בימי הגלות האחרונים – הרי זה ממחר יותר את גילוי "העל מנת" של הגלות – הגאולה השלימה.

מכיון שכעת הרי כבר בודאי "כלו כל

(23) ל' הכתוב – נח יא, ג. וראה תו"א שם עה, ג.

הקיצין"²⁴ לשון רבים, עד שנמצאים אנו גם לאחרי הקץ דשנת תש"ג,

ובפרט שכבר אוחזים ב"ויהי²⁵ בשלשים שנה"²⁶, "בן שלשים לכה"²⁷, שעוסקים במעשינו ועבודתנו כרצון ובשליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר,

וכן מלאו מאה שנה להולדת כ"ק מו"ח אדמו"ר, שאזי העבודה היא באופן כפי שאומרים בפרק קא בתהלים (לאחרי פרק ק – "מזמור לתודה") – "אשירה לך ה' אזמרה", וישנם ב' המעלות, המעלה ד"אשירה" והמעלה ד"אזמרה", ששיר הוא בפה וזמר הוא בכלי, ששני ענינים אלו היו בבית המקדש²⁸ – הרי זה דבר בטוח שכבר אוחזים ב"דרכו שגדול"²⁹ הכי נעלה שיכול להיות ע"י הגלות.

והיות ש"כלו כל הקיצין", אזי אפי' אם לא הגיע עוד ה"אחישה" אלא רק "בעתה"³⁰ – הרי ה"בעתה" ישנו כבר בודאי.

ולכן כעת כבר בודאי הזמן שביט המקדש שמראים לכאו"א בשבת זו – יתגלה בפועל, ויקויים ה"ויבנה אריאל", כפי שמסיים בילקוט³¹.

(24) סנהדרין צז, ב.

(25) יחזקאל א, א. וראה קצוה"ע לתניא ע' עו. לקו"ש ח"ב ע' 591 ואילך. ח"ד ע' 1323 ואילך.

(26) היינו: אחרי תש"י.

(27) אבות ספ"ה.

(28) ראה רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ג ה"ג. ועוד.

(29) ל' הפסוק – לך טו, יד.

(30) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.

(31) שבהערה 17.

ד. [.] אנו מצויים עכשיו בימים שעליהם נאמר¹³ יהפכו לששון ולשמחה.

בחסידות מובא שששון ושמחה הם שני קווים, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה. בכל קו הרי ישנה מעלה (כמבואר בשערי אורה¹⁴ ובהמשך תרס"ו¹⁵ בענין תלמוד בבלי וירושלמי, שבכל אחד מהם ישנה מעלה) – ומאחלים שיהפכו לששון ולשמחה, היינו, שיהיו שתי המעלות, שזהו ע"י קו הג' כנ"ל.

(טרם צאתו אמר): שנצא מהגלות לגאולה השלימה והאמיתית בחסד וברחמים.

(משיחת ש"פ דברים ה'תשט"ו – בלתי מוגה)

(13) זכר' ח, יט. רמב"ם הל' תעניות בסופו.

(14) ד"ה בכ"ה כסלו פנ"ד ואילך. כב, ב.

770 יעבור בשלימותו להר הבית

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

הגמרא במסכת מגילה אומרת¹: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות" – "מקדש מעט"² שבחוץ לארץ – "שיקבעו בארץ ישראל", עד למקום המקדש על הר המורי³.

זאת-אומרת, לא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים בבתי כנסיות ולומדי התורה בבתי מדרשות, ולא רק את התורה ומצות שקיימו שמה וספרי התורה – אלא גם את עצם האבנים, העצים והעפר⁴ של הבנינים הגשמיים דבתי כנסיות ובתי מדרשות, יקחו לארץ ישראל למקום המקדש על הר המורי!

כיון שעיי"ז שיהודים התפללו ולמדו תורה באותם בתי כנסיות ובתי מדרשות במשך זמן הגלות, ובלשון הגמרא⁵ "קורין ומרביצין בהן תורה" – הם המשיכו קדושה גם בבתי עצמם, באבנים, עצים ועפר, והקדושה נשאר בהם באופן קבוע ונצחי לעולמים, עד שמעבירים אותם לארץ ישראל ולירושלים על הר הבית⁶.

שזהו דבר נפלא ("א געוואלדיקע זאך"): "אע"פ שנמצאים בגלות, ועוד בגלות בתוך גלות – כי נוסף על הגלות דירידת הנשמה בגוף, נמצאים גם בגלות כפשוטו – אעפ"כ, עי"ז שיהודים מתפללים ולומדים בבתי כנסיות ובתי מדרשות, הם ממשיכים קדושה נצחית בעצם הבנינים הגשמיים, עד שיעבירו את הבנינים לארץ ישראל לירושלים על הר הבית, מעבר מן הקצה אל הקצה – מגלות בתוך גלות עד לתכלית העילוי בקדושה!

(1) כט, א. בכ"ז ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה

(2) יחזקאל יא, טז.

(3) ראה חדא"ג שם.

(4) ראה נגעים פ"ב מ"ב.

(5) מגילה שם.

(6) ראה גם לקו"ש ח"ז ע' 168.

המדור מוקדש לע"ר 'מאיר' ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורננו ושוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות זוגתו: חיי רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיהיו – לברכות עד בלי די

עומדים להכנס לא"י עם משה רבינו כפשוטו ממש

א. . . ע"פ הנ"ל¹ מובנת ההוראה לבני בדורנו זה, דור האחרון של הגלות – שמכיון שעומדים בסיום הגלות ד"ע רבות מואב" [לפי כל הסימנים בגמרא², ולפי מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו העיד כבר מלפני כמה שנים, שנשאר רק לצחצח הכפתורים³, ו"לאלתר לגאולה⁴, ומשיח עומד אחר כתלנו⁵, וכו' וכו'] – מובן שעכשיו צריך כבר להרגיש בגלוי (לא הקושי של הגלות ר"ל, אלא) שעומדים "בעבר הירדן", נמצאים כבר בעלי' ליכנס לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם"⁶.

ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע להכנות לכניסתם בפעם הראשונה לארץ ישראל (כשבנ"י היו עדיין "בערבות מואב") כבר נרגשה רק העלי' שבזה ("בעבר הירדן"), אע"פ שמשה ידע שהוא לא יכניס את בני' לארץ ישראל (מבלי הבט על תפלתו להקב"ה "ואתחנן אל ה' גו"), ובמילא יכול להיות שהביאה לארץ לא תהי' ביאה נצחית⁷, ויכול להיות שאח"כ ילכו עוד הפעם בגלות⁸,

ואחד הטעמים לזה הוא, כי משה הוא למעלה מענין הגלות⁹, ובמילא באם משה הי' מכניסם לארץ ישראל, אזי לא יכול הי' להיות גלות⁷; אבל שלילת הגלות אז הי' בא מצד הגילוי מלמעלה (מכח משה) ולא מצד מציאות העולם עצמו, ונשארתי האפשריות לגלות . ולכן לא משה הכניסם לארץ ישראל, שזה איפשר שתי' אח"כ גלות, ובנ"י יכניעו ויבררו הכחות דלעו"ז, של סיבת הגלות, שזה פועל עלי' וגאולה נעלית יותר¹⁰, גאולה שאין אחרי' גלות (אפילו לא אפשריות לגלות) –

על-אחת-כמה-וכמה בסיום גלות זה האחרון, כאשר כבר עברו עבודת הבירורים בגלות, וכל הנסיונות עד לחבלי משיח, הדברים המבהילים בלתי משוערים כלל וכלל (אפילו לאומות העולם) שאירעו בדורנו זה הי' לא תהי', לא תקום גו' – הרי דבר ברור ופשוט, שעכשיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים "בעבר הירדן", ועומדים ממש ("מ'האלט אַט אַט")

ולכאורה קשה, הרי הגמ' אומרת⁵ שהדור של משיח יהי' כולו זכאי או כולו חייב, וא"כ ממה-נפשך לא שייך בזה ענין הכפי': באם "כולו זכאי" הרי לא זקוקים לענין של כפי', ובאם "כולו חייב" שוב לא מתאים ענין של כפי' משום ש(כדי לכפות) מוכרחים משהו (טוב) להאחז בו, ו"בכולו חייב" זה לא שייך?

אלא הענין הוא, כפי שהרבי (מהורש"ב) נ"ע כותב במכתב⁶ (והמכתב כבר ישנו בדפוס) שישנם שני תקופות – דוד ובן דוד: דוד זהו כבר הגילוי של משיח, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"⁷, ובן דוד הוא זמן מוקדם יותר, שבו עדיין לא יהי' גילוי זה, וכיון שעוד יהי' העלם, לכן יהיו תערובות טוב ורע.

ובמילא יובן מה שהרמב"ם אומר שמשיח יכון כו' – היות ומה שכתוב כולו זכאי או כולו חייב, הולך על המדריגה השני' (דוד), שאז יהי' כבר לאחר הבירור ואכן לא יהי' שייך ענין של כפי', משא"כ הזמן הראשון של בן דוד, עליו אומר הרמב"ם שמשיח יכון, משום שאז יהיו עוד תערובות, ומשיח יכון כו'.

והעבודה של משיח תהי' לכפות ולברר את הטוב מהרע (מאחר והיו עדיין תערובות, כנ"ל). וכיצד? – אלו שהם "כולו חייב" יניחו אותם הצידה בינתיים, ואלו שהם "כולו זכאי" הוא יקח אותם לגאולה. ואח"כ יפעל גם באלו שהיו קודם "כולו חייב", שגם אותם יקח איתו לגאולה השלימה.

כוחה של התועדות שחוזרים בה אימרה מהרבי

ג. ענין הכפי' של משיח – אין הכוונה כפי' בשוט דוקא, אלא יתכן גם כפי' בדברים⁸. ויתירה מזו: אפשר לדבר במקום אחר לגמרי, ואעפ"כ זה יפעל גם על אחד שלא שמע מאומה שע"י הדיבורים כופים אותו ומורידים אצלו את האונס של היצר הרע כנ"ל.

ועל דרך מה שאדמו"ר הזקן כותב⁹, "כשנפל איזה ענין בשכלו של מורי" הי' מוציא זאת בדיבור, אפילו כשלא הי' בסמוך אף אחד מתלמידיו ואף אחד לא שמע זאת, כיון שבזה לבד שהמשיך זאת בעולם הדיבור, זה פעל בכל קצוי תבל.

וא"כ היום, כאשר מתאספים עשרה מישראל – שאז שורה השכינה¹⁰ – אפילו כשאנים עוסקים בדברי תורה, ובפרט כאשר עוסקים בדברי תורה, ובפרט כשה מתוך התועדות חסידית, ובפרט כשחוזרים אימרה ("וואַרט") מהרבי, שרבי הרי הוא "אנכי עומד בין ה' אלתיכם וביניכם"¹¹, אם-כן מצרפים גם את "עצמות" – ואזי יש בכחם לפסוק שגם יהודי אחר יתעורר במסירות נפש ויעמוד בתוקף ביהדות, כפי שמאחלים לעצמנו, כיון שכאשר הולכים בדרך של אהבת ישראל, שזוהי מצוותו של הקב"ה, הרי הולכים בשליחותו של הקב"ה, ואזי ישנו כח לפעול גם מה שמלאך מיכאל לא יכול לפעול¹².

1) המבואר בהשיחה לפנ"ז (התועדות תשמ"ח ח"ד ע' 114 ואילך). המו"ל.
 2) בסיום מסכת סוטה.
 3) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
 4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.
 5) "קול קורא" שם סיון תש"א.
 6) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מכ"ו אד"ר תרח"ץ (נדפס בשה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט).
 7) ראה שיערי תשובה לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתולתו. אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. ועוד.
 8) ועפ"ז יומתק מה שגבי מיתת משה (מפני שלא נכנס לארץ) ובכיתת בני' על זה נאמר (ברכה לד, א. ח) רק "בערבות מואב" (ולא "בעבר הירדן"), שזה מדגיש הירידה בגלות, כנ"ל בפנים סוס"ד (התועדות הנ"ל ע' 116. המו"ל).
 9) ראה סוטה ט, סע"א (בנוגע מעשה ידי משה).
 10) ראה אוה"ת שם ע' פז.

5) סנהדרין צז, ב.
 6) אג"ק שלו ח"א ע' שיא ואילך.
 7) ישע"י מ, ה.
 8) ראה ב"ב ח, ב בתוד"ה אכפיה לר' נתן.
 9) מאמרים הקצרים ע' תסד. וש"נ.
 10) סנהדרין לט, א. תניא ספי"א.
 11) ואתחנן ה, ה.
 12) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ח"ג אגרת תשפד.

להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו¹¹ כפשוטו ממש¹² (כפי שביקש בתפילתו¹³ "ואתחנן את ה' גו'") בגאולה האמיתית והשלימה, שאין אחרי גלות, ע"י משיח צדקנו,

שהוא עומד ומצפה חסר-סבלנות לרגע שיגאל את בני ישראל מהגלות, וזה יכול להיות תיכף ומיד ממש, ועד כדי כך שהגמרא אומרת¹⁴ ש"משיח יתיב ביני עניי סובלי חלאים וכולן שרו ואסירי בחד זימנא, איהו (משיח) שרי חד ואסיר חד, אמר דילמא מבעינא דלא איעכב" (שרי חד נגע ומקנחו וקושרו ואח"כ מתיר האחר כו' ואינו מתיר שני נגעים יחד דסבר איבעי לי לצאת וליגאל את ישראל לא איתעכב כדי קשירות שני נגעים),

ועאכו"כ שלאחרי כל העבודה דבנ"י בהתאם ל"בקולו תשמעו", הרי בודאי ש"משיח בא היום"¹⁵, ויתירה מזו – מכיון שבודאי עשו בנ"י תשובה, הרי ישנה ההבטחה ופס"ד ברור ש"מיד הן נגאלין"¹⁶, ולא עכבן אפילו כהרף עין¹⁷, ובפרט שבודאי הוא גם כבר המצב ד"זכו", ובמילא בא משיח "ארו עם עוני שמיא"¹⁸.

ב. גילוי הטוב והעלי' ("בעבר הירדן") בתשעה באב הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, שתשעה באב חל ביום השבת, שאז התענית נדחה, וידוע פתגם רבותינו נשיאנו¹⁹ (מיוסד על דברי רבי יהודה הנשיא בגמרא²⁰ "הואיל ונדחה אידחה"), "הלואי שיהי' נדחה באמת, ויהפך לששון ולשמחה".

ונוסף לזה: מכיון שהתענית נדחה – הרי בשבת זו מודגש בגלוי רק המעלה של יום זה, זה ש"משיח נולד אז"²¹!

11) היינו שבסוף גלות זה האחרון יש החיבור דב' הענינים – הגלוי ד(כח) משה שהוא למעלה מכל ענין הגלות, וביחד עם זה הבירור ד"ערבות מואב" בגלות זה האחרון (שע"ז) נעשה גאולה שאין שייך אחרי גלות)*.

ויש לומר שזה מרומז גם בתפלת משה עצמה – "ואתחנן", שהתפלל משה תקט"ו תפלות ליכנס לארץ כמנין "ואתחנן" (דבר פ"א, י), שענינו דתקט"ו תפלות הוא "להמשיך בחי' י"ה (שהוא למעלה מבחי' ת"ק) בהעולמות שהם בבחי' מהלך ת"ק שנה** (חגיגה יג, א) כו'" (אוה"ת ואתחנן ע' קטז).

12) ש"משה ואהרן עמהם בתחלת הגאולה – יומא

(* ונפ"ז אולי יש להוסיף ביאר בתורת לוי"צ (ע' שכה) בפירושו הכתוב "הואיל משה", ש"הואיל אותיות אליהו בחי' דעת דנקבא, משה בחי' דעת דדכורא". אלא שבכ"ז (תפלת) משה נפעלת הגאולה (ע"ד אליהו שהוא מבשר הגאולה), וגאולה נצוית (כיון שזה בא לאחרי גלות זה האחרון).

וענין זה מרומז בכתוב "בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את התורה הזאת", כנ"ל בפנים.

** ולהעיר מהפירוש בתקט"ו – ט"ו ענינים ת"ק (אוה"ת שם ט"ו ע"ק. ע"פ תוד"ה ורג"ל – חגיגה שם), היינו השלמות (ט"ו) בעולמות עצמם שהם בבחי' ת"ק, אבל זהו בהוספה על פירוש הפשוט שתקט"ו הוא ת"ק עם עוד ט"ו (ט"ו שלמעלה מת"ק).

ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

13) כי בודאי שתפלת צדיק מתקיימת [ובמכש"כ מצדיק גוזר והקב"ה מקיים (תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב). ויתירה מזו הקב"ה גוזר וצדיק מבטל (מו"ק טז, ב. ושי"נ)], ועאכו"כ תפלת משה, שאפילו מעשי ידיו נצחיים (סוטה שם), והוא למעלה מכל ענין הגלות, ובפרט שהתפלל משה על זה תקט"ו תפלות (דב"ר שם).

14) סנהדרין צח, א ובפרש"י.

15) סנהדרין שם.

16) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

17) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

18) סנהדרין שם.

19) ס' השיחות הש"ת ע' 157. נתבאר בלקו"ש י"ז תמוז (נדחה) ש. ז. (חל"ג ע' 156 ואילך. המו"ל).

קונטרס משיחות ש"פ בלק ש. ז. (סה"ש תשמ"ח ע' 526 ואילך. המו"ל).

20) מגילה ה, רע"ב.

21) איכ"ר פ"א, נא.

ולהעיר ש"משיח יצא מרות המואבי' – גילוי הטוב ש"בארץ מואב" (ראה לקו"ת חוקת סו, ג. אוה"ת נ"ך ע' נה).

ע"י הגעגועים למשיח בודאי יפעלו ויגלו ביאתו

ג. ההוראה לפועל מכל זה:

יהודים צריכים לדעת שבודאי כבר בא הזמן ש"משיח יבוא, כנ"ל בארוכה, צריך רק שיהי' געגועים למשיח, ובודאי שע"ז יפעלו ויגלו ("ארויסרופן") ביאתו.

וזה שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתר הגלות, ובודאי ש"משיח בעצמו יתצוה; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר עלי' בהעבודה "בעבר הירדן" – תוספת מרץ וחיות, להוסיף ביתר שאת וביתר עז ב"משפט" (תורה) ו"צדקה", שמביאים הגאולה, "ציון במשפט תפדה ושב"י בצדקה". (משיחות ש"פ דברים תשעה באב (נדחה) ה'תשמ"ח - ח מוגה, תרגום מאידית*)

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.)

כיצד משיח יכפה את כל ישראל?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. הרבי נוהג לומר שאין להתערב ב"בעל-הבית ששייט".

כמו כן ישנו מאמר של אדמו"ר האמצעי ד"ה "להבין ענין הצבא"¹, האומר אשר בצבא ישנם גזירות על קיום המצוות, ולכאורה איזו תכלית ישנה בה? ומבאר במאמר, שכאשר ישנם גזירות ואעפ"כ מקיימים כמה מצוות במסירות נפש, אזי אותם מספר מצוות הן כל כך יקרות למעלה, עד שבשבילן כדאיים כל הגזירות ומניעת קיומם של מצוות רבות, מצד גדול הנחת-רוח שיש [למעלה] מאותם מספר מצוות שמקיימים במסירות נפש.

אבל מ"מ הרי אין זה טוב הנראה והנגלה, ואנו חפצים הרי שיהי' בטוב הנראה והנגלה.

ועוד ענין בזה: מה שמובא במאמר (הנ"ל) מדבר אודות גזירות הבאות מגוים, שבזה אין חילול השם כיון שהם [הגוים] "כגרזן ביד החוצב"², משא"כ בגזירות הבאות מיהודים³, שבהם הרי יש חילול השם – זה לא שוה וכדאי.

ועוד ועיקר, מה שאנחנו רוצים ומה שאנו מובטחים שבעקבותא דעקבותא דמשיחא, הזמן שבו אנו מצויים עתה, יהי' טוב הנראה והנגלה, וטוב הנראה והנגלה פירושו שלא יהיו שום גזירות, ושילמדו תורה ויקיימו מצוות מתוך מנוחה והרחבת הדעת.

ב. כאשר הרמב"ם מדבר אודות משיח, הוא אומר⁴ ש"משיח יכופ כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה".

1) מאמרי אדמה"צ קונטרסים ע' רסג (להבין ענין רבים תשי"ז פ"ד. ובכ"מ.
לקיחת אנשי חיל).
2) כמדומה שדובר אז על גיוס בני הישיבות. המו"ל.
3) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות מילה פ"ג. ד"ה מים
4) הל' מלכים פ"א ה"ד.